

Capitolul 1

Park îl urmărea cu privirea pe vagabondul care se strecura ezitant printre mașinile prinse în traficul nocturn aglomerat de pe La Cienega. Nu-și putea dezlipi ochii de micul radio portabil, de un portocaliu-aprins, ce se bălăngănea atârnat de gâtul bărbatului cu un șnur negru din nailon. De același portocaliu erau și uniformele purtate de echipele de intervenție când evacua o casă. Închise ochii, amintindu-și ziua în care o echipă de intervenție își făcuse apariția pe strada lui, la casa vopsită în maro și verde aflată la trei case distanță de a lui. Își amintea zgomotul de fierăstrău ce se auzea din garaj, a cărui tonalitate se schimbasese atunci când lama ajunsese la os.

A deschis ochii, adus la realitate de sunetul unei melodii techno amestecat cu fâșăitul paraziților radioului. Vagabondul era acum lângă portiera lui, ținându-și piciorul pe un picior pe altul și ținându-și gâtul într-o poziție rigidă, imposibil de confundat; agita o pancartă din carton murdar, pe care scria de mână:

BINECUVÂNTĂRI!!!

Park a privit spre gâtul bărbatului.

Cei din mașinile din jurul lui își dăduseră și ei seama; mulți își ridicaseră geamurile, în ciuda interdicției de a se folosi aerul condiționat.

Park a deschis scrumiera, a scos de-acolo un pumn de mărunțiș și tocmai i-l întindea insomniacului cu ochii rătați, când bomba umană a fost detonată la câteva străzi distanță și explozia i-a spulberat parbrizul, ridicându-i firele de păr de pe brațe cu suflul său mai fierbinte decât aerul nopții.

A tresărit, mărunțișul i-a căzut din mână și s-a împrăștiat pe asfalt, monedele rostogolindu-se și zăngănind în toate direcțiile;

zgomotul lor s-a pierdut în ecourile din clădirile aflate de-a lungul bulevardului. Alarmerle lor se declanșaseră la spargerea ferestrelor, iar mașinile parcate fuseseră aruncate spre clădiri. Când monedele s-au oprit din rostogolire și vagabondul s-a așezat în patru labe, adunându-și pomana împrăștiată, Park se aplecase deja să-și ia arma de sub scaun.

Pistolul Walther PPS era în tocul prins de partea de jos a scaunului șoferului cu o bucată zdravănă de arici. Curățat, uns și încărcat, cu camera cartușului goală. Nu era nevoie să verifice, o făcuse înainte să plece de-acasă. L-a scos din toc și l-a pus în buzunarul pantalonilor largi. Era puțin probabil ca vreunul dintre clienții lui să fie în partea de vest a orașului, dar universului parcă îi stătea în fire să aducă unul acolo chiar în clipa aceea, ca să-l vadă prinzându-și arma la șold.

A încuiat portiera când a coborât din mașină, având certitudinea că traficul n-o să se urnească înainte de răsărit. Își croia drum printre mașini, aproape toate închise etanș, cu oamenii dinăuntru crispați și asudați, când strada s-a cufundat dintr-odată în întuneric. Park s-a oprit, și-a pipăit arma ca pentru a se asigura că e acolo și s-a gândit la Rose și la copil, implorând lumea oprită în loc să aibă grijă de-ai lui dacă el avea să moară.

Însă întunericul n-a încurajat alte atacuri. Sau, dacă a făcut-o, ele urmau de-acum încolo. Cel mai probabil fusese o pană de curent întâmplătoare.

Și-a continuat drumul printre mașini, văzând un bărbat, îmbrăcat într-un costum șifonat și ud de transpirație, ce claxona întruna din Audi-ul său lovit de explozie, stârnind un ecou de claxoane indignate printre mașinile din jur. Sau poate că voiau să acopere țipetele ce veneau dinspre craterul în flăcări din mijlocul intersecției.

Flăcările erau cele care luminau acum strada, după ce aproape toți șoferii opriseră motoarele și stinseseră farurile, ca să economisească benzină.

Park simtea deja flăcările pe față, căldura pe care-o emanau dându-i senzația că-l ține pielea. Își aminti de cabana din Big Sur unde o dusesse pe Rose când aflaseră că este însărcinată, însă înainte de a i se pune diagnosticul.

Avuseseră în cabană un șemineu și se-ntinseseră în fața lui, terminând în prima noapte proviziile pe care și le luaseră pentru o săptămână întreagă.

În noaptea aceea își simțise fața înfierbântată de flăcări, la fel ca acum.

Încercă să-și amintească numele cabanei în care stătuseră. Pasărea Albastră ? Clopotul Albastru ? Piscul Albastru ? Era sigur ceva cu albastru, dar ce ?

Luna Albastră.

Numele scris cu vopsea deasupra ușii era Luna Albastră. Micul desen al semilunii turcoaz era înconjurat de stelute, iar Rose dăduse ochii peste cap când îl văzuse. „Ar trebui să ne simțim ca în afurisitul de Connecticut sau ce, pentru numele lui Dumnezeu ?“

El îi răspunsese ceva, făcuse vreo glumă zicându-i să nu vorbească urât în fața copilului, însă, înainte de a-și aminti ce anume îi spusese, Park alunecă într-o baltă de sânge, fiind adus în prezent, în prezentul flăcărilor din fața lui.

Ștergătoarele unui Hummer H3, una dintre puținele mașini care scăpaseră cu parbrizul intact, atât de aproape de locul exploziei, lucrau cu furie, împrăștiind lichid de parbriz și sânge, târând după ele, la fiecare mișcare, o bucată de scalp smulsă cu tot cu ureche, în timp ce tânăra din mașină își ștergea voma de pe bărbie și țipa într-o cască Bluetooth.

Privind un bărbat de pe marginea craterului, al cărui întreg maxilar fusese smuls de-o bucată de moloz aruncată de suflul exploziei, Park și-a dat seama că instinctul îl făcuse să ia din mașină arma, și nu trusa de prim ajutor.

*

Nu era prima bombă umană din Los Angeles, dar era prima explozie la nord de Exposition și la vest de I5.

Zgomotul exploziei a răsunat în tot LA-ul și a urcat spre dealuri, făcându-mă să ies pe terasă. Câte-o rafală de focuri de armă venind dinspre Hollywood era ceva obișnuit, însă bubuitul exploziilor în West Hollywood era o noutate. Un zgomot ce îmi trezea amintiri, ducându-mă cu gândul la un pachet de explozibil

C4 legat de ambreiajul Citroënului negru al unui colonel Viet Cong decorat din Hanoi, dar și la alte momente din tinerețea mea.

Deja nostalgic, am ieșit pe terasă, chiar la țanc pentru a vedea cum o parte din oraș, delimitată de Santa Monica, Venice, Western și Sepulveda, se cufunda în întuneric. Mi-am ridicat imediat privirea spre cer, știind din experiență că ochii aveau să mi se adapteze treptat la lumina slabă, și am privit răsăritul unor constelații rar zărite pe cer.

Sub stelele de obicei ascunse, orașul ardea.

Doar o părticică din el, e-adevărat, însă una dintre cele mai costisitoare. O situație ce urma să aibă, fără îndoială, repercusiuni grave. E perfect în regulă dacă găștile Mad Swan Bloods și Eight Trey Gangster Crips vor să planteze mine în Manchester Park, sau dacă Avenues și Cyprus Park încep să lanseze GPR¹-uri peste Eagle Rock Boulevard, însă acțiunea unor atacatori sinuci-gași la mai puțin de un kilometru și jumătate de Beverly Center n-avea să fie tolerată.

Am mai destupat o sticlă de Clos des Papes din 2005, fiind sigur că la primele raze de soare Garda Națională avea să intre în forță în South Central și East LA.

Când vine vorba de a ridica moralul cetățenilor de rând în vremuri grele, nimic nu se compară cu o desfășurare de forțe. Nu conta faptul că desfășurarea asta era cu totul incorectă și că singurul ei efect avea să fie o revoltă și mai mare a locuitorilor. Trecusem de mult de stadiul în care se cumpăneau consecințele represaliilor armate. Oricine avea timpul și interesul să agate o hartă pe perete și să înfigă niște piuneze în ea își putea da seama cât se poate de clar ce se întâmpla.

Eu aveam o asemenea hartă, ca și interesul necesar, și multe piuneze.

Dacă piunezele roșii reprezintă faptele violente ale oamenilor considerați în mod normal ca având potențial criminal asupra celor care *nu* erau considerați astfel, piunezele galbene sunt

¹ Grenade propulsate de rachete, sistem folosit inițial drept apărare anti-tanc.

fapte violente comise în rândul oamenilor considerați astfel, iar piunezele albastre indică faptele violente comise de membrii în uniformă și/sau purtătorii de legitimație ai forțelor armate și polițienești *asupra* persoanelor cu potențial criminal, se observă ușor șabloanele grupurilor strânse de piuneze galbene, încercuite de piuneze albastre, concentrate în sudul îndepărtat, la est și la nord de zona celor mai scumpe proprietăți din Los Angeles – zonă care este, la rândul ei, împânzită de piuneze roșii, dispuse în grupuri aleatorii.

Ceea ce șochează la o asemenea hartă este întinderea teritoriului supus violențelor între piunezele galbene și intervenția celor albastre, comparativ cu suprafața minusculă marcată cu roșu.

Arăta, la o primă privire, ca erupția unei boli ce se răspândea implacabil în fața slabei opoziții a unui vaccin eșuat, sporind infecția prin arterele orașului, continuând să înainteze indiferent de câte ori ridicau medicii punctul amputării tot mai sus pe trupul pustiit de boală.

Faptul că era *simptomul* unei boli, mai curând decât boala *însăși* era o ironie ce nu m-a amuzat niciodată. Posibilitatea de a veni sfârșitul lumii e prea puțin sau chiar deloc amuzantă.

Însă am înțeles-o. Am înțeles ironia, ca și faptul că boala care ne ucidea ignora clasificările și delimitările ce defineau atât de clar și pentru atât de mulți oameni pe cine trebuia să ucidă și de ce.

Boala nu ținea cont de diferențele de clasă, rasă, venit, religie, sex sau vârstă. Tot ce era important pentru boala asta era ca ochii tăi să rămână deschiși, pentru a fi martori la ceea ce se întâmpla. Ca toate coșmarurile tale să te bântuie în timp ce ești treaz. Boala ne considera pe toți egali și voia să împărțășim aceeași soartă. Să vedem cum ne devorăm propriile intestine, încercând să distrugem ceea ce ne ataca din interiorul ființei noastre.

Voia să devenim insomniaci.

Eu puteam dormi.

Însă în noaptea aceea am hotărât să nu dorm.

Am hotărât, în schimb, să-mi mai pun un pahar de vin de Rhône, mult supraestimat, totuși destul de bun; am folosit pe

post de pahar un borcan de jeleu, destul de nepotrivit, și m-am așezat într-un balansoar suedez cu design elaborat, privind cum ardea partea aceea mică, dar atât de costisitoare a orașului.

Știam că prevestea lucruri și mai grave.

7/7/10

Azi mi-a zis Beenie că Hydo îl știe pe „tip“. Ce mă bucură e că nu l-am întrebat eu. Hydo a cerut o livrare și m-am dus la fermă să las marfa (o sută de capsule de Dexedrină a câte 15 mg). M-a întrebat dacă vreau o Cola și m-am învârtit pe-acolo destul cât să-mi trec în revistă mesajele și să-mi pregătesc traseul pentru următoarele două livrări. Era și Beenie acolo, cu afaceri, voia să vândă niște aur pe care-l strânsese, dar mai mult își pierdea timpul cu băieții. Hydo a împărțit dex-ul clienților și apoi au început toți să improvizeze versuri de rap, în timp ce hăcuiau strigoi și alte d-astea. Unul dintre ei (cred că-l chema Zhou, dar nu sunt sigur, trebuie să-mi verific notițele) a început să povestească despre vărul lui, care e insomniac. Pe urmă au început și ceilalți cu poveștile lor despre insomnie. Beenie m-a întrebat dacă știu pe cineva bolnav. I-am zis că da. Au mai vorbit o vreme, iar tipu' ăla (Zhou?) a zis că a dat un anunț pe Craigslist, cum că dă la schimb un comandant militar cu puteri de vrăjitor de nivel 100 pentru Dreamer, pe care să-l dea vărului său, dar a primit un singur răspuns – și ăla de la un țepar. Pe urmă Beenie s-a uitat la Hydo și a zis „Hydo, omule, da' cu tipu' ăla cum e?“ Hydo tocmai făcea un schimb pe Chasm Tide. Își urmărea personajul pe monitor – era în Peștera Purpurie, pregătindu-se să înmâneze aurul unui Depravat al Întunericului, imediat ce unul dintre băieți confirma că ajunseseră banii trimiși prin PayPal.

Dar toată lumea a tăcut imediat ce-a vorbit Beenie. Doar Hydo mai era la telefon cu Darkling-ul, spunându-i că-i mai dă și un Sceptru al Haosului pentru încă douăzeci de euro. Se purta ca și cum nici nu auzise ce spusese Beenie, dar i-a aruncat o privire. Beenie și-a închis imediat MacBook-ul și a zis că el trebuie să plece. Mi-am băgat telefonul în buzunar, am terminat Cola și le-am zis pa-pa.

Beenie a fost primul meu om de legătură cu fermele. L-am cunoscut la o petrecere pe Hillhurst. Cunoaște o groază de oameni și cam toată lumea îl place. Dacă zice că Hydo îl cunoaște pe „tip“, se poate să fie adevărat.

În orice caz, eu n-am zis nimic. Am ieșit din fermă în urma lui Beenie și am stat de vorbă în timp ce desfăcea lanțul de la bicicletă și își punea casca, cotierele și genunchierele. Căuta niște opiu. Are o pasiune pentru Hollywoodul de odinioară și a citit undeva că Errol Flynn a descris fumatul de opiu ca fiind „ca și cum sufletului tău i s-ar face masaj cu mănuși de nură“. Acum vrea și el să încerce. I-am zis c-o să văd ce pot face. A pornit pe bicicletă spre nord, pe Aviation, mergând probabil să-și ia go-goși de la Randy's Donuts.

Mi-am notat că trebuie să mă interesez de opiu și pe urmă că trebuie să trec în revistă lista persoanelor despre care știam că lucrează cu Hydo.

Am terminat de făcut livrările.

Pe drumul spre casă a avut loc un atac sinucigaș.

Am făcut ce-am putut. Nu mare lucru. Cred c-am oprit hemoragia unui băiețel cât să reziste până la spital. Dar cine știe ce i s-a întâmplat acolo... Traficul a fost dat peste cap pe kilometri întregi. Odată ce-au ajuns medicii și ambulanțele, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului distribuind apă. Mi-a mulțumit o doamnă pe care am văzut-o leșinând în mașină și i-am dus o sticlă cu apă.

Un martor a zis că atacatorul sinucigaș fusese o femeie, o insurgentă din mișcarea New America Jihad. A zis că și-a dat seama că era membră NAJ fiindcă femeia strigase „ceva despre Satana“ înainte de a se arunca în aer. Dar tot martorul a mai zis și că se împleticea ca și cum ar fi fost beată. Membrii NAJ nu beau. Un soldat din Garda Națională mi-a spus că, judecând după mărimea craterului făcut de explozie, probabil se împleticea sub greutatea bombei, că explozii ca asta aveau loc în Irak la atacurile cu mașini-capcană. I-am răspuns ceva de genul că măcar a scăpat din Irak și soldatul m-a întrebat dacă „glumesc dracului“. S-a făcut aproape ora prânzului până am ajuns acasă.

Francine fusese nevoită s-o lase pe Rose singură cu copilul.

Era în curtea din spate, cu laptopul la ea. În jur erau aruncate tot felul de unelte pentru grădinărit, dar Rose intrase în contul de Chasm Tide și juca ceva cu un mag al elementelor, Cipher Blue, încercând din nou să treacă singură prin Labirintul Ceasului.

Bebelușul era pe o păturică lângă ea, așezat sub o umbrelă, și plângea.

În timp ce mă apropiam, am văzut cum Blue era dezmembrată de un schelet făcut din sârmă ghimpată, lanțuri și arcuri ruginite. Beenie zice că nimeni nu poate să treacă singur de labirint. Trebuie să te alături unei campanii, dar Rose refuză să încerce soluția asta. Ceea ce nu mă surprinde.

A închis laptopul, a apucat o săpăligă și a început s-o înfigă în pământul uscat, scurmând la rădăcina uneia dintre buruienile care au pus stăpânire pe grădină. Am luat bebelușul în brațe și am întrebat-o cum se mai simțea, iar Rose mi-a spus că micuța tocmai începuse să plângă înainte să ajung eu, că până atunci nu mai plânsese de ore întregi. Dar nu cred că era chiar așa.

Pe urmă a început să-mi povestească despre grădina bunicii ei, despre tufișuri ornamentale, despre legume, arbori de citrice, despre straturile de căpșuni și despre tufișurile de trandafiri după care fusese botezată. Mi-a zis că voia ca fetița noastră să aibă o grădină în care să copilărească, să afle cum se transformă semințele în plante. Avea un pachet cu semințe de gălbenele pe care voia să le planteze. Am ținut fetița în brațe în timp ce Rose vorbea, așa că s-a mai liniștit puțin. Rose a tăcut, m-a privit și m-a întrebat ce am pe haine, așa că a trebuit să intru în casă să mă spăl, iar când am lăsat bebelușul din brațe, a început iar să plângă.

I-am dat un telefon lui Francine, care și-a cerut scuze că plecase, dar trebuia să-și ducă la școală copiii. Mi-a spus că Rose nu dormise deloc. Era posibil ca fetița să fi dormit, dar cu ochii deschiși. Fusese însă liniștită vreo două ore, imediat după miezul nopții. I-am spus că ne vedem spre seară și am intrat la duș. Mizeria pe care o aveam sub unghii era greu de scos. Pe urmă a intrat în duș cu mine și Rose, care m-a rugat s-o spăl pe spate și a trebuit să-i spun că e îmbrăcată. M-a privit pe mine,

apoi și-a privit hainele ca și cum n-ar fi priceput. Pe urmă a înțeles, a început să plângă și mi-a spus că-i pare rău. Am luat-o în brațe. Rose plângea, bebelușul plângea.

În seara asta o să merg să vorbesc cu Hydo.

Poate e adevărat că-l știe pe tip.